



Naisjärjestöjen Keskusliitto – Kvinnoorganisationernas Centralförbund ry 19.9.2019

Naisjärjestöjen Keskusliiton näkemyksiä 7. Kansalaisyhteiskunnan ja poliittisia oikeuksia koskevan kansainvälisen yleissopimuksen (ICCPR) määräaikaissäätöraportin laatimiseen

Naisjärjestöjen Keskusliitto kiittää ulkoministeriötä mahdollisuudesta esittää näkemyksiä Kansalaisyhteiskunnan ja poliittisia oikeuksia koskevasta yleissopimuksesta seitsemättä määräaikaissäätöraporttia varten. Naisjärjestöjen Keskusliitto vastaa kysymyslomakkeen kysymyksiin 4, 6, 7, 8, 9, 11, 17 ja 23 erityisesti sukupuolten tasa-arvon ja naisten oikeuksien näkökulmasta.

Naisjärjestöjen Keskusliitto muistuttaa, että sukupuolten tasa-arvo ja naisten ja tyttöjen ihmisoikeudet ovat oleellinen osa perus- ja ihmisoikeuksia ja kansainvälisiä ihmisoikeussopimuksia.

4. Viranomaisten tulee kaikessa toiminnassaan edistää sukupuolten tasa-arvoa. Päätösten, esitysten ja toimenpiteiden yhteydessä tulee arvioida, ennakoita ja seurata vaikutukset sukupuolten tasa-arvon toteutumisen ja edistämisen näkökulmasta.

6.

a) On erittäin tärkeää, että myös sukupuoli huomioidaan erikseen vihapuhetta tarkasteltaessa. Naisiin kohdistuu paljon sukupuoleen perustuvaa vihapuhetta. Naisista 15% on ilmoittanut kokeneensa sukupuoleen liittyvää vihapuhetta. Kymmenesosa naisista on kokenut sukupuoleen liittyvää vihapuhetta työpaikalla tai julkisella paikalla, ja 8% on kokenut vihapuhetta vapaa-ajalla verkossa.

Erityisen alttiita seksistiselle vihapuheelle ovat nuoret naiset, vähemmistöihin kuuluvat naiset sekä julkisuudessa esiintyvät naiset, kuten naistoimittajat. Naiset kohtaavat miehiä enemmän vihapuhetta, ja se on usein seksististä. Naisten riski kokea sekä vihapuhetta että seksuaalista häirintää on yli viisinkertainen miehiin verrattuna. Vähemmistöön kuuluvista naisista 27% on kokenut vihapuhetta. Kattava tilastotieto on vähäistä. Tutkimusta tarvitaan lisää, ja tutkimuksen ja raportoinnin on oltava sukupuolitietoista. Hallitusohjelman kirjaus sukupuolesta koventamisperusteena on lupaava.

Vihapuhe ei ole vähentynyt, vaikka sitä on torjuttu vuosien ajan. Vihapuheen yleistymisen ja normalisoitumisen ovat yhteydessä muihin viharikoksiin. Vihapuheella on vaikutuksia myös julkiseen keskusteluun, yhteiskunnalliseen päätöksentekoon ja oikeusvaltion toimintaan.

Vaikka vihapuhe voi itsessään olla rikos, kun se täyttää jonkun muun rikoksen tunnusmerkistön (esim. kunnianloukkaus tai kiihottaminen kansanryhmää vastaan), ei laki huomioi millään tavalla sukupuoleen kohdistuvaa viharikosta tuomiota korottavana tekijänä. Laki ei myöskään tunnista maalittamista rikoksena. Rikosilmoituksen tekeminen voi johtaa maalittamiskampanjoihin. Vihapuheen ja -kampanjoiden kohteet ovat keskenään erilaisessa tilanteessa riippuen siitä, millainen kielitaito tai tietous omista oikeuksista heillä on. Maalittaminen voi häiritä oikeusprosessia ja estää rikoksen uhrin oikeuksien toteutumista.

Vihapuhe jää usein ilmoittamatta poliisille. Viranomaisten tietoon tulee vähemmän tapauksia, kuin uhritutkimus ja erilaiset barometrit antavat ilmi. Poliisien ammattitaito ja osaaminen voi olla alueellisesti erilaista, joten eri poliisilaitosten alueella uhrit voivat olla erilaisissa asemissa keskenään.

7. EU:ssa on 46 miljoonaa vammaista naista ja tyttöä, mikä vastaa noin 16 prosenttia EU:n naispuolisesta väestöstä ja 60 prosenttia kaikista vammaisista. Euroopan parlamentti kehotti vuonna 2018 jäsenvaltioita ottamaan käyttöön toimia, joilla mahdollistetaan vammaisten naisten ja tyttöjen osallistuminen julkiseen, yhteiskunnalliseen ja poliittiseen elämään sekä kulttuuri- ja talouselämään ja kannustamaan siihen, erityisesti vähentämällä liikkuvuuden esteitä ja kannustamalla vammaisia naisia muodostamaan järjestöjä ja verkostoja ja liittymään niihin sekä koulutus- ja mentorointiohjelmien avulla.

Suomi sai kaksi ensimmäistä maahanmuuttajataustaista kansanedustajaa vuoden 2015 vaaleissa. Vuoden 2019 eduskuntavaaleissa määrä putosi yhteen (1/200 eli 0,5 prosenttia). Tilastokeskuksen mukaan vuonna



2017 Suomen väestöstä ulkomaalaistaustaisia oli 7 prosenttia. Maahanmuuttajataustaisille naisille tulee mahdollistaa osallistuminen julkiseen, yhteiskunnalliseen ja poliittiseen elämään sekä kulttuuri- ja talouselämään ja kannustaa siihen.

8. Suomi on jo pitkään ollut ainoa Pohjoismaa, joka edellyttää sukupuoltaan korjaavilta lisääntymiskyvyttömyyttä. Suomi on saanut aiheesta useita huomautuksia kansainvälisiltä valvontaelimiltä. Viranomaisista tasa-arvo-, lapsiasia- ja yhdenvertaisuusvaltuutetut ovat vaatineet välitöntä translain kokonaisuudistusta, ja sukupuolen oikeudellisen vahvistamisen edellytyksiä pohtinut työryhmä esitti loppuraportissaan vuonna 2015 lisääntymiskyvyttömyysvaatimuksen poistamista. Kansalaisyhteiskunta on kampanjoinut pitkään lain kokonaisuudistuksen puolesta.

Nykyinen translaki vaatii sukupuoltaan korjaavalta lisääntymiskyvyttömyyden lisäksi täysi-ikäisyyttä, lääketieteellisiä tutkimuksia ja osoitusta siitä, että elää "vastakkaisen sukupuolen" sukupuoliroolissa. Laki loukkaa sukupuolivähemmistöjen perus- ja ihmisoikeuksia, kehollista koskemattomuutta ja itsemääräämisoikeutta. Järjestöjen tavoitteena on translaki, jossa sukupuolen juridinen vahvistaminen perustuu henkilön omaan ilmoitukseen, on mahdollista alle 18-vuotiaille eikä edellytä lääketieteellistä prosessia tai lisääntymiskyvyttömyyttä. Vuoden 2019 hallitusohjelmassa luvataan säätää itsemääräämisoikeutta kunnioittava laki sukupuolen vahvistamisesta, poistaa vaatimus lisääntymiskyvyttömyydestä ja eriyttää lääketieteelliset hoidot juridisen sukupuolen vahvistamisesta.

Lakiuudistus ei 2019 hallitusohjelman mukaan mahdollista juridisen sukupuolen vahvistamista alaikäisille, mikä merkitsee, ettei transnuorten asema helpotu. Kouluterveyskyselyssä 2017 8.-9.-luokkalaisista nuorista 5,6 prosenttia koki sukupuolensa muuksi kuin syntymässä määritellyksi. Useat tahot ovat ottaneet kantaa transnuorten itsemääräämisoikeuden puolesta ja vaatineet sukupuolen juridisen vahvistamisen ulottamista alaikäisiin esimerkiksi Norjan mallin mukaisesti. Norjassa 15 vuotta täyttänyt voi korjata juridisen sukupuolensa ja tätä nuoremmat vanhempien ja tarvittaessa viranomaisten luvalla. Tämä antaisi transnuorille mahdollisuuden kasvaa oman sukupuoli-identiteettinsä mukaisessa juridisessä sukupuolessa ja tukisi heidän mielenterveyttään ja hyvinvointiaan. Myös lapsille ja nuorille on taattava oikeus tulla kuulluksi sukupuoltaan koskeissa asioissa ja saada hyvinvointia tukevat terveyspalvelut.

9.

b) Osana kansallista perus- ja ihmisoikeustoimintaohjelmaa 2017-2019 tehty intersukupuolisia käsittelevä selvitys 2019 suosittaa muun muassa, että: Intersukupuolisten ihmisten oikeus kehollisen koskemattomuuteen ja itsemääräämisoikeuteen tulee varmistaa. Intersukupuolisiin lapsiin kohdistuvat lääketieteellisesti tarpeettomat sukupuolipiirteitä "normalisoivat" leikkaukset ja muut toimenpiteet, jotka tehdään ilman lapsen tietoon perustuvaa suostumusta, tulee kieltää. Lukuun ottamatta tilanteita, joissa lapsen terveys on välittömässä vaarassa, mitään sukupuolipiirteitä muokkaavia toimenpiteitä ei tule tehdä ennen kuin lapsi kykenee tekemään asiasta itse päätöksen.

c) Suomessa sairaaloiden ylilääkärit saavat itsenäisesti päättää leikataanko sairaalassa intersukupuolisia lapsia kosmeettisesti. Käypä hoito -suositusta ei ole. Vain OYS on luopunut käytännöstä. Hoitokäytäntöjen ongelmista on keskusteltu 1990-luvulta saakka. "Hoito"käytäntöjä ohjaavat vanhat käsitykset, jotka pohjautuvat ajatukselle intersukupuolisuudesta häiriönä ja siitä, että intersukupuolinen lapsi pitää kirurgisesti ja/tai hormonaalisesti "korjata" keholtaan "normaaliksi". Näissä käsityksissä ongelma paikannetaan intersukupuoliseen yksilöön, jonka kehoa tulee muokata, eikä yhteiskuntaan, joka ei kykene ymmärtämään kehojen ja sukupuolen moninaisuutta.

Intersukupuolisten lasten hoidosta tulee linjata hoitokäytäntö, joissa otetaan kokonaisvaltaisesti ja YK:n lapsen oikeuksien sopimuksen velvoitteiden mukaisesti huomioon lapsen etu ja lapsen oikeus ikänsä ja kehitystasonsa mukaisesti osallistua hoitoaan koskevaan päätöksentekoon. Intersukupuolisten lasten vanhempien ja intersukupuolisten ihmisten pääsy asianmukaiseen intersukupuolisuutta koskevaan tietoon on turvattava. Hoitokäytännössä tulee huomioida myös eettiset ja ihmisoikeudelliset näkökulmat. Hoitokäytäntö tulee kehittää moniammatillisena yhteistyönä eri alojen ammattilaisten ja intersukupuolisten ihmisten edustajien kesken. Terveystieteiden ammattilaisille on järjestettävä koulutusta



intersukupuolisuudesta ja sukupuolen moninaisuudesta. Heidän tietoisuuttaan intersukupuolisten lasten hoitokäytäntöjen mahdollisista vaikutuksista lasten terveyteen ja hyvinvointiin on lisättävä.

Intersukupuolisten ihmisten hoito tulee järjestää moniammatillisissa tiimeissä. Näissä tulee lääketieteen ammattilaisten lisäksi olla psykologisen ja psykososiaalisen tuen ammattilaisia; asiantuntijoita, joilla on osaamista hoitoon liittyvistä eettisistä ja ihmisoikeudellisista kysymyksistä sekä intersukupuolisten ihmisten edustajia.

d) Intersukupuolisuus voi paljastua myös myöhemmässä vaiheessa tai jäädä kokonaan paljastumatta. Intersukupuolisuuden mahdollisuus tulisikin huomioida myös vanhojen ihmisten hoidon ja hoivan yhteydessä, koska asia voi olla ihmisille itselleen traumaattinen. Intersukupuolisuus koskettaa kaikenikäisiä ihmisiä, ei vain vauvoja ja pieniä lapsia.

11.

a) Istanbulin sopimuksena tunnetun sopimuksen toteuttamista koordinoi naisiin kohdistuvan väkivallan ja perheväkivallan vastaisen toiminnan toimikunta ja sitä toimeenpannaan Istanbulin sopimuksen toimeenpanosuunnitelmalla 2018-2021. Sopimuksen velvoittamiin toimenpiteisiin ja niiden koordinoimiseen ei ole osoitettu erillisiä taloudellisia ja henkilöstöresursseja. Myöskään kansalaisjärjestöillä ole edustusta toimikunnassa vaikka ne vastaavat monista väkivallan uhreille suunnatuista palveluista.

Valtion naisiin kohdistuvan väkivallan vastaisten toimenpiteiden heikko resursointi on johtanut niiden puutteelliseen toimeenpanoon. Tämä on vaarana myös Istanbulin sopimuksen kohdalla. Lisäksi sopimuksen toimeenpanosuunnitelma on huomattavasti itse sopimusta suppeampi ja kunnianhimon tasoltaan vaatimattomampi.

Eri tahot ovat esittäneet erillisen naisiin kohdistuvan väkivallan vastaisten toimien koordinoimisesta ja toteutumisen valvomisesta vastaavan rakenteen perustamista. Hallitusohjelman kirjaus naisiin kohdistuvan väkivallan torjuntaohjelman laatimisesta ja itsenäisen ja riippumattoman raportoinnin perustamisesta on lupaava.

b) Lainsäädännön nykytilan ja muutostarpeiden arvioinnissa on hyödynnettävä laaja-alaisesti sekä kansallista osaamista että kansainvälistä tutkimustietoa naisiin kohdistuvan väkivallan torjumisesta.

Raiskauksesta annettavat tuomiot ovat Suomessa useimmiten ehdollisia ja alhaisempia suhteessa muihin Pohjoismaihin. Seksuaalirikosten sukupuolistunut luonne ja seksuaalisesta väkivallasta rankaisemattomuus huomioon ottaen rangaistusasteikon alaosan soveltaminen näihin rikoksiin lähettää hälyttävän viestin Suomen sitoutumisesta naisiin kohdistuvan väkivallan poistamiseen. Rikoslain uudistamisen yhteydessä on perusteltua tarkastella myös raiskausrikosten rangaistusasteikon alarajan oikeasuhtaisuutta.

c) Istanbulin sopimuksen artikla 36 velvoittaa sopimusvaltiot kriminalisoimaan kaikki toiseen henkilöön tahallisesti ilman tämän suostumusta kohdistetut seksuaaliset teot. Seksuaalirikoslainsäädäntö (RL luku 20) on uudistettava ja lähtökohdaksi asetettava suostumuksen puutteen lisääminen raiskauksen keskeiseksi tunnusmerkiksi. Lainsäädännön nykytilan ja muutostarpeiden arvioinnissa on hyödynnettävä laaja-alaisesti sekä kansallista osaamista että kansainvälistä tutkimustietoa naisiin kohdistuvan väkivallan torjumisesta.

Nykyisessä laissa raiskausrikos määritellään käytetyn väkivallan tai sen uhan perusteella tai uhrin puolustuskyvyttömyyden kautta, mikä loukkaa ihmisen itsemääräämisoikeutta.

d) Vuodesta 2016 lähtien lähestymiskiellon hakijalta on peritty 250 euron maksu, mikäli lähestymiskieltoa ei myönnetä. Tämä vaikeuttaa avun hakemista ja vaikuttaa erityisen negatiivisesti etenkin pienituloisiin lähisuhdeväkivallan uhriin. Hylkäysmaksun käyttöönoton jälkeen lähestymiskieltoa hakeneiden määrä on laskenut. Istanbulin sopimuksen (artikla 53) mukaan lähestymiskiellon tulee olla uhrin käytettävissä aiheuttamatta hänelle kohtuutonta taloudellista tai hallinnollista taakkaa. Sopimus velvoittaa niin ikään



määräämään lähestymiskiellon rikkomisesta tehokkaat, oikeasuhteiset ja varoittavat rikosoikeudelliset ja muut oikeudelliset seuraamukset.

e) Huolimatta tehdyistä parannuksista turvakotien rahoitus ja asiakaspaikkojen määrä on tarpeeseen ja suositukseen nähden riittämätön. Turvakotien asiakasmäärä kasvoi 23 prosenttia vuonna 2017, ja asiakas jouduttiin tilanpuutteen takia ohjaamaan toiseen turvakotiin 1 723 kertaa (vuonna 2016 1198 kertaa). Valtaosa toiseen turvakotiin ohjaamisista tapahtui pääkaupunkiseudun kaupungeissa ja muissa suurissa kaupungeissa. Euroopan neuvoston suosituksen mukaan Suomessa tulisi olla 550 turvakotipaikkaa nykyisen 202:n sijaan.

Istanbulin sopimus velvoittaa huomioimaan myös erityisen haavoittuvassa asemassa olevat henkilöt väkivallan uhreille tarjottavien palveluiden tarjonnassa. Tällä hetkellä esimerkiksi vammaisten naisten pääsy turvakoteihin vaarantuu siksi, etteivät kaikki turvakodit ole täysin esteettömiä, romaninaiset kokevat palveluiden piiriin pääsemisen ongelmalliseksi ja saamelaiden kotiseutualueilta puuttuu turvakoteja – mistä muun muassa Saamelaiskäräjät ja CEDAW-komitea ovat huomauttaneet.

Myös ihmiskaupan uhrien mahdollisuus saada kriisiapua turvakodista toteutuu huonosti, ja paperittomille naisille turvakotijärjestelmä saattaa olla entuudestaan tuntematon. Suomesta puuttuvat myös sukupuolisensitiiviset, ainoastaan naisille tarkoitetut turvakodit, jotka tarjoaisivat monelle väkivaltaa kokeneelle naiselle turvallisen tilan traumaattisessa tilanteessa. Samoin päihde- ja mielenterveysongelmaisten huomiointi turvakotipalveluissa tulisi varmistaa kaikkien osapuolten turvallisuus ja avuntarve huomioiden.

Turvakotipalveluiden ensimmäisistä kansallisista laatusuosituksista (2013) puuttui vammaisia naisia ja sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöihin kuuluvia naisia, romaninaisia, maahanmuuttajataustaisia naisia sekä pakolais- ja turvapaikanhakijanaisia koskevat suositukset. Romaninaiset ja vammaiset henkilöt on myöhemmin huomioitu turvakotien asiakkaita koskevissa ohjeistuksissa, mutta vuonna 2019 uudistetuissa laatusuosituksissa turvakodin asiakkaiden moninaisuutta käsitellään vain lyhyesti ja sukupuolisokeasti.

Järjestöt katsovat, että matalan kynnyksen palveluverkosto tulee laajentaa valtakunnalliseksi ja kattamaan kaikki naiseen ja tyttöihin kohdistuvat väkivallan muodot. Esimerkiksi seksuaalisen väkivallan uhrien erityispalveluiden tilanne huono erityisesti Etelä-Suomen ulkopuolella.

Ensimmäinen perustettu SERI-keskus on tarvittava askel kohti seksuaalirikosten uhrien parempia palveluita, mutta on huolestuttavaa, että SERI-keskus ei tavoita esimerkiksi maahanmuuttajataustaisia naisia tai seksuaali- ja sukupuolivähemmistöihin kuuluvia henkilöitä. Myös paperittomien seksuaaliväkivaltaa kohdanneiden Seri-tukikeskukseen hakeutuminen voi olla vaikeaa. Lisäksi nykyisin SERI-keskuksen avun saamisen ehtona on se, että rikos on tapahtunut 30 päivän sisällä avun hakemisesta. Seksuaalisen väkivallan uhrilla voi olla korkea kynnyks hakea apua ja usein siihen menee kuukausia, jopa vuosia. 30 päivän rajausta vaikuttaa erityisesti haavoittuvimpien ryhmien avun hakemiseen ja saamiseen. Suunnittelutyössä ja viranomaisten koulutuksessa on panostettava nykyistä paljon enemmän siihen, että kaikki seksuaalisen väkivallan uhrin taustasta riippumatta löytävät avun piiriin. Myös 30 vuorokauden aikarajauksesta luopumista on syytä pohtia.

Vastatkaa tietoihin siitä, että suojelu pakkoavioliittoja vastaan ei ole riittävä, koska ei ole kattavaa tietoa ilmiön laajuudesta ja sen tehokkaasta kriminalisoinnista, sekä raportoikaa vuonna 2017 aloitetun pakkoavioliittoja koskevan tiedonhankintaprojektin tuloksista.

Suomessa pakkoavioliitto voidaan nykyisellään päättää ainoastaan avioeron kautta. Istanbulin sopimus (artikkelit 32 ja 37) velvoittavat pakkoavioliittojen kriminalisointiin ja mitätöinnin mahdollistamiseen. Oikeusministeriön teettämässä muistiossa (2017) tunnustetaan pakkoavioliiton mitätöinnin tarve.



Mitätöinnin mahdollistamalla valtio tunnustaisi, että avioliittoon pakotetun kohdalla on tapahtunut vääräys ja että hänen perus- ja ihmisoikeuksiaan on loukattu. Mitätöinnin oikeudelliset vaikutukset avioliiton osapuoliin ja avioliiton aikana mahdollisesti syntyneisiin lapsiin tulee selvittää ja huolehtia siitä, ettei mitätöinnillä ole kielteisiä oikeudellisia tai taloudellisia vaikutuksia liitossa syntyneisiin lapsiin tai mitätöintiä hakeneeseen osapuoleen. Mitätöinnin hakeminen on tehtävä helpoksi ja maksuttomaksi ja mitätöinnin mahdollisuudesta ja sen oikeusvaikutuksista on tiedotettava asianmukaisesti siten, että tieto saavuttaa asianosaiset. Mitätöintiä hakeneelle osapuolelle on tarjottava juridista ja muuta tarvittavaa neuvontaa, apua käytännön asioiden järjestämisessä sekä tarvittaessa taloudellista tukea ja suojelua. Naisten turvallisuus on taattava avioliiton mitätöintiin liittyvissä tapauksissa. Turvallisuus on huomioitava myös lasten huoltoon ja tapaamisoikeuteen liittyvissä kysymyksissä.

Sekä YK:n että useiden kansainvälisten lapsen oikeuksia ajavien järjestöjen selkeä kanta se, ettei lapsi voi milloinkaan antaa pätevää suostumustaan avioliittoon. Näin ollen lapsiavioliitto on myös pakkoavioliitto. Lapsiavioliittojen kieltäminen vaikuttaa positiivisesti erityisesti tyttöjen oikeuksien toteutumiseen. Lapsiavioliitot ovat sukupuolittunut ongelma, sillä tytöt ovat voimakkaasti yliedustettuina alaikäisenä avioituneiden joukossa. Avioliiton solmimisen alaikärajan nostaminen 18 vuoteen ehkäisee pakkoavioliittojen solmimista.

On varmistettava, että myös ulkomailla solmitut lapsiavioliitot katsotaan kaikissa tapauksissa Suomen oikeusjärjestyksen perusteiden vastaiseksi ilman tapauskohtaista harkintaa silloin, kun puolisoista toinen on alle 18-vuotias avioliiton tunnustamisen tullessa Suomessa tarkasteluun. Tämä muutos ehkäisisi ennalta myös lasten lähettämistä ulkomaille avioitumistarkoituksessa, koska myöskään nämä avioliitot eivät olisi Suomessa lainvoimaisia.

17.

a) Vuonna 2016 tehdyillä oikeusapua koskevilla rajoituksilla on vaikutusta erityisesti sukupuolittuneen väkivallan ja vainon tunnistamiseen. Avustajan tiedot ja ymmärrys sukupuolittuneesta väkivallasta saattaa olla puutteellista, mikä vaikeuttaa väkivallan ja vainon esille tuomista. Oikeusavun rajoitusten myötä vastaanottokeskuksen henkilökunnan kyky arvioida asiakkaan haavoittuvaisuus on ensisijaista, koska henkilökunnan velvollisuus on ohjata haavoittavassa asemassa olevat hakijat oikeusavunpiiriin.

d) Turvallisten reittien puuttuessa perheenyhdistämisen vaikeuttamisesta kärsivät erityisesti naiset, lapset ja muut haavoittuviin asemaan joutuneet. Kun turvallisia reittejä ei ole saatavilla, on käytettävä salakuljettajia ja epävarmoja reittejä, mikä asettaa pakolaiset entistä suuremmalle väkivallan ja hyväksikäytön uhkalle.

23.

CEDAW-komitea on esittänyt huolensa siitä, että saamelaisnaiset ovat aliedustettuina poliittisessa ja julkisessa toiminnassa ja kehottanut varmistamaan heidän edustuksensa poliittisessa ja julkisessa elämässä sekä tilastoinnin asiasta.

Saamelaisten poliittinen yhteisö on perinteisesti ollut hyvin miesvaltainen. Tilanne on parantunut, sillä saamelaiskäräjien 24 jäsenestä ja varajäsenestä 10 on naisia. Saamelaiskäräjien puheenjohtajana toimii ensimmäistä kertaa nainen ja saamelaiskäräjien nuorisoneuvoston puheenjohtaja on nainen.

Saamelaisyhteisön järjestäytymistä ja sen edustuksellisten yhteenliittymien vuorovaikutusta kunnallisten ja valtakunnallisten päätöksentekijöiden kanssa tulee tukea. Saamelaisnaisten aktiivista yhteiskunnallista roolia ja hakeutumista kunta- ja valtakunnan politiikkaan on tuettava. Sukupuolinäkökulma tulee valtavirtaistaa kaikkiin saamelaisia koskeviin toimintaperiaatteisiin ja ohjelmiin.



Lapin yliopiston tutkimuksen mukaan saamelaisväestön yhtenä sisäisenä vähemmistöryhmänä seksuaali- ja sukupuolivähemmistöihin kuuluvat saamelaiset ovat erityisen haavoittuvaisessa asemassa ja heillä on korostunut riski joutua moniperustaisen syrjinnän kohteeksi.

Naisjärjestöjen Keskusliitto – Kvinnoorganisationernas Centralförbund ry

Vuonna 1911 perustettu Naisjärjestöjen Keskusliitto on sukupuolten tasa-arvoa edistävien naisjärjestöjen kattojärjestö. Naisjärjestöjen Keskusliittoon kuuluu 60 jäsenjärjestöä, joissa on yhteensä yli 400 000 jäsentä. Keskusliitto toimii naisten aseman, sukupuolten tasa-arvon ja tyttöjen ja naisten ihmisoikeuksien edistämiseksi yhdessä jäsenjärjestöjen kanssa.

www.naisjarjestot.fi

|

[NJKL Facebookissa](#)

|

[NJKL Twitterissä](#)